

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.
(Priloga Vrtnu.)

Štev. 6.

Ljubljana, dné 1. junija 1896.

IV. tečaj.

Revček.

Pri Talerjevih so bili ravno odkosili. Le mala Minka je še sedela pri mizi ter prav počasno zajemala sladko kašo iz male skledice ter jo nosila prav malomarno proti malim usticem. Kar odpró njena mama vrata ter zakličejo Minki: »Nù, ali ne boš še dokosila; le hitro môli pa skledico prinesi v kuhinjo.« Nekam kisel obrazek je naredila Minka, ko je slišala te matrine besede. »Pa naj bo dovolj«, misli si hčerka, odmoli molitvico po jedi ter hiti sè skledico k materi.

»Mama, ali smem iti na vrt pogledat, če bodo črešnje kmalu zrele?« poprosi Minka v kuhinji.

»Minka, ti si danes preveč sitna; kje so sedaj črešnje zrele, komaj se rdečijo. Le ne bodi mi tako nadležna, če ne, mi ne pojdeš pri procesiji sv. rešnjega Telesa rožic potresat.« Tako so pokarali mama našo malo Minko.

»Nù, bom pa samo pogledala, kako se črešnje rdečijo«, prosi dalje hčerka.

»Le prav kmalu nazaj pridi pa svojo sitnost pusti pod črešnjo«, pravijo mama.

Vesela je tekla Minka na vrt, kjer je raslo lepo drevje, na katerem se je kazalo že drobno sadje. Tam pri kraju stalo je tisto črešnjevo drevo, kamor je Minka najrajše hodila. Marsikatera črešnja je bila že rdeča, ki je posebno nase vlekla Minkine oči. Naša mala sitnica je sama pri sebi že preračunila, kdaj bodo vse zrele. Najljubše bi ji menda bilo, da bi bili rekli mama, da so sedaj že vse zrele. Toda potrpeti je bilo treba; saj mama gotovo vedó, kako in kaj je prav.

Minka ni še dolgo ugibala o črešnjah in drugem sadju, kar se oglasi Poniževa Milenica pri vrtni ograji:

»Kaj pa delaš, Minka, na vrtu?«

»I, gledat sem šla črešnje; veš, kmalu bodo zrele«, odgovori Minka.

»Ali imaš pripravljeno belo obleko za procesijo? Jaz mislim, da bi šli me-dve letos skupaj rožice potresat. Prosi mamó, da boš imela tudi ti višnjev trak po beli obleki in pa lepo pisano košarico. Šefova Ivanka in Tinka bosta tudi belo oblečeni pri procesiji. Lepo bo letos, lepo pri procesiji sv. rešnjega Telesa. Le molimo, da bi nam Bog dal tisti dan lepo vreme.« Tako sta se pogovarjali Minka in Milenica pri vrtni ograji.

Med tem pogovorom pa pride mimo vrta stara ženica. Zraven nje pa je tekal majhen deček, star kakih šest let. Njegove hlačice so pričale, da niso bile zanj umerjene, ker so mu bile precéj prevelike. Pa tudi njegova druga obleka je kazala, da jo je nosil že drug bolj srečen deček pred njim. Pred Talerjevo hišo se ustavita tujca. Prav počasi odpre ženica hišna vrata ter poprosi košček kruha za lačnega dečka.

Kmalu pritečeta tudi Minka in Milenica v vežo. Zvedavo sta gledali dečka, ki se je veselil bele Talerjeve štruce. Minki se je že videlo na obrazu, da bi rada vedela, čegav je mali deček v borni obleki. Skrivaj je pomignila svoji prijateljici Milenici, češ, »poprašaj nú, čegav je deček in kam gresta.« Stara ženica je to menda opazila, zato je začela tako-le pripovedovati:

»Srečni ste, otroci, srečni, ki imate še ljube stariše, ki skrbijo za vas. Tudi ta -le mali Cirilek — jaz sem njegova stara mati — je bil nekdanj srečen, ko je bival še pri stariših v leseni hišici tam na morskem

bregu. O, prijetno je bilo tam doma, če tudi smo bili zelo ubožni. Njegov skrbni ata so hodili loviti ribe na morje, mama pa so jih nosili prodajat v mesto. Vsi smo bili srečni, toda prišlo je drugačē. Cirilkova mama naglo zbolijo in, predno smo mislili kaj hudega, že so nam umrli. Ljubi Bog jih je vzel v nebesa, ko je bil deček komaj dve leti star. Štiri leta sem mu bila potem jaz mati. Njegov oče je še vedno ribaril, jaz pa sem nosila prodajat, kar se je bilo nalovilo. Hudo je bilo, pa še hujše se je zgodilo. Precej vam povem.

Bilo je lepega pomladanskega popoldne. Morje je bilo mirno. Cirilkov ata pripravijo zopet čoln in mreže ter gredó ribarit. Dolgo sva čakala z dečkom očeta, pa ni jih bilo domov. Šla sva gledat na breg, toda nikjer nisva zapazila čolna. Upanje sva pa vendar imela, da se vrnejo oče. Pa bilo jih ni domov tisti večer in nikdar več. Prazen čoln je priplaval drugo jutro k bregu. Mož je bil utonil v morju. Gotovo se je bil preveč nagnil čez čoln ter se zvrnil v globočino. O, koliko solz sem jaz pretočila tiste dni. Kaj sem hotela storiti z otrokom? Prositi sem se sramovala, sē svojimi starimi rokami pa nisem mogla toliko prislužiti, da bi preživela dečka in sebe. Zaprla sem kočó na bregu ter sem se odpravila na pot. Tam pri Ljubljani imam še ubožne sorodnike, katere grem prosit, da bi se usmilili vsaj mojega Cirilka. Ravno pa sva prišla do te hiše, ko me deček poprosi kruha. Ker ga nisem imela, stopila sem v to hišo prosit.«

Tako je pripovedovala ženica sē solznimi očmi vso nesrečo. Cirilek pa je bil med tem pripovedovanjem pozobal že precej Talerjeve štruce. Ko je pa stara mati končala govor o veliki nesreči, pobesi deček očesci, malo nagne drobno glavico ter zapoje s prav žalostnim glasom :

»Nimam ateta, ne mame,
Da bi kruheka mi dali:
Angeljček skrbi pa za me,
Da živim še — revček mali.«

»Da, res je, mali prijateljici, prav angeljček varih skrbi za mojega Cirilka«, nadaljuje ženica. »Kolikokrat sem mislila, kako bom šla tako daleč brez denarja z malim

otročičkom, pa vselej je prišla pomoč. In tako tudi sedaj v ti hiši. Bog vam poplašaj, kar ste nama dobrega storili. Ve, mali deklici, pa radi molita za svoje stariše, da bosta srečnejši kakor je moj Cirilek.«

S temi besedami sta se poslovila tujca od Talerjevih. Poniževa Milenica pa je potem rekla: »Sedaj pa vidim, da imajo prav naša mama, ki tolikokrat pravijo, da dobrih otrok nikoli ne zapusti angeljček varih.«

Fr. —ek.

K r e s.

Deca, naš se kres
Dvigaj do nebes!
Drva nôsi vsak,
Da bo bolj gorak;
Da zaplapola
Gori do neba!
Gori biva Bog,
Angeljčki okrog,
Kres naš brž zazró,
K ognju pritekó;
Plamenčke lové,
K Bogečku hité;

Bogec se smeji,
Jemlje njih dari:
Jemlje si darov,
Pravi blagoslov;
Neti, neti kres
Deca do nebes!
Neti iz srca
Ljubav do Boga —
Src nedolžnih žar!
Da nebes ključar
Odpre ti nekđaj
Duri v sveti raj!

Vnésar.

Uspavanka.

Iz globoke svoje jame
Divji mož zdaj zrè skrbnó,
Da otroka s sábo vzame,
Ako môlil ni lepó.

Môli torej, sinek moj!
Môli iz srcá z menoj!

Volk se zdaj od gore plazi
Tod po vseh vaséh okrog,
Tanko sluša, dobro pazi,
Da bi slišal dece jok.

Tiho, tiho, sinek moj,
Da ne vzame te s seboj!

Temna noč skoz okno gleda,
Ali naše dete spi;
Hudi čuk na streho seda
Čuješ ga, kako vrešči:
Ali ti se nič ne boj,
Spavaj, spavaj, sinek moj!

Kadar dete pridno spava,
Treba se mu bati ni:
Angelj iz nebes priplava,
Z njim prisrčno govori.
Spavaj, spavaj, sinek moj,
Saj te čuva angelj tvoj!

Smiljan Smiljanič.

